

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת נשוא תשע"ט

קרֶבֶן אישי

ילדים, אתם יודעים שהשבת אנחנו קוראים בתורה את הפרשה הארקה ביותר? כן, פרשת "נשא" היא הפרשה הארקה ביותר בתורה. הסבה לכך שהפרשה כל כך ארכה היא שבסוף הפרשה מופיעים קרֶבנות הנשיאים. את הקרֶבנות האלה הביאו הנשיאים של השבטים למשכן, לאחר שהקימו אותו. כל הנשיאים הביאו ממש את אותו הקרבן ואת אותם הכלים לצורך המשכן. הפלא הוא, שבמקום שיהיה כתוב בתורה שנשיא שבט ראובן הביא את הדברים האלה וכן הביאו כל שאר הנשיאים, בתורה לא כתוב כך! אלא התורה מספרת מה הביא

כל נשיא בפני עצמו, למרות שזה אותו הדבר! זו הסבה לכך שהפרשה התארכה כל כך...

אבל מדוע התורה כתבה כך? לא היה עדיף לחסוך במלים?!

כנראה שהתורה רצתה ללמד אותנו שלמרות שהדברים שהנשיאים הביאו היו דומים, בכל זאת הקרֶבנות נחשבים ממש כאלו הם שונים. כי הקדוש ברוך הוא מסתכל על כל אחד ואחד בפני עצמו, לפי הכונה הטובה שלו, ולכל אחד יש ממש תשומת לב אישית מה, וזה נחשב כאלו כל קרבן הוא משהו אחר לגמרי!

2 שעת סיפור

7 10 הבדלים

ערוץ מאיר לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

להרגיש!

מספרים על נפוליון בונפרטה, זהו שמו של הקיסר הצרפתי האדיר ששאף לכבש את כל העולם ולספח את כל מדינות העולם לצרפת הגדולה שבשליטתו, שבדרך לכבישת עוד אחת ממדינות אירופה המערבית ארע הספור הבא:

הצבא המקומי היה מכנס מאחורי חומה מבצרת היטב, ולא הראה נכונות להפגע לכובש הצרפתי. נפוליון היה נחוש להכניע את התושבים, והורה על מצור בלתי מתפשר סביב העיר. בכך תכנן להכניע את רוחם של המתבצרים ולהביאם לכניעה מחלטת.

ימים ארוכים חלפו, ואותות המצור הארוך נכרו בחיליו המאמנים היטב של נפוליון. הם החלו לגלות סימני עייפות, המשמעת האיתנה התרופפה קמעא, וקולות של אי שביעות רצון נשמעו משולי

המחנה. אף אחד לא העלה בדעתו שהמצור ימשך זמן רב כל כך.

נפוליון שקש בהתמרמרות המתפשטת בין הלוחמים החליט לעשות מעשה. 'בכרס הערב', הודיע לפקדיו, 'אתגנב אל העיר המבצרת, אנסה לעקב אחר מצב הענינים, ובהתאם לכך נתכנן את המשך צעדינו. היה ואראה כי רוח הלוחמים נפולה, וכי בני העיר על סף יאוש, נמתין עוד ונכבש את העיר בסערה. אך אם רוחם תהיה איתנה ומצבם טוב, נתקפל ונחזר בעוד חדשים אחדים לנסיון שני'.

'צא לשלום רב'ט', ברכו אותו החילים בפניו החביב עליהם. תמיד הצטין נפוליון ביחסו השיווני לחיליו, והללו השיבו לו אהבה כפלים. הם לוו אותו אל תלולית העפר שכסתה על פרצה בחומה המבצרת, ובלב כבד נכדו ממנו בדרך לשליחות המסכנת.

בבגדי אפר פשוט נכנס אל העיר, ופנה אל אחד מבתי המרחץ - יודע היה היטב כי האלפיהול פותח לבבות וחושף סודות - התישב כשבידו כוס בירה גדולה באחת הפנות. קבוצת חילים שנוכסה בסערה, הסבה את תשומת לבו, ומהר מאד החל לזרם המידע שאותו רצה לשמע. החילים

כְּשֶׁהֵנִיחַ הַסֵּנְדֵלָר אֶת אַחֲרוֹן הַסְּמֵרְטוּטִים, נִכְנָסוּ
הַחֲזִילִים. 'נִכְנָס לָכָאן מִיִּשְׁהוּ?'
'לֹא!' הַכְחִישׁ הָאִישׁ.

'נִבְדֵּק!' אָמְרוּ הַחֲזִילִים וְהִחֲלוּ מְסִירִים אֶת
הַשְּׂמִיכוֹת שֶׁהָיוּ מְנַחוֹת עַל הָאֲרָז, הֵם הִסִּירוּ
אַחַת וְעוֹד אַחַת, כְּמַעַט שֶׁהִסִּירוּ אֶת כָּלָן, נוֹתְרוּ רַק
כְּמָה סְמֵרְטוּטִים בּוֹדְדִים, וְאִז
הִחֲלִיטוּ הַחֲזִילִים מִשּׁוֹם מָה
לַעֲזֹב אֶת הַמָּקוֹם, וּלְהַמְשִׁיךְ
בַּחֲפוּזִים בְּמָקוֹם אַחֵר.

לְאַחַר יָמִים אַחָדִים נִכְבְּשָׁה
הָעִיר בְּקִלּוֹת בִּידֵי חֲזִילֵי שֶׁל
נַפּוּלִיוֹן.

בְּשׁוֹבוֹ לְאֶרְצוֹ עֲטוּר נֶצְחוֹן,
הוֹרָה לְהִזְמִין אֶת הַסֵּנְדֵלָר
שֶׁהֲצִיל אֶת חַיּוֹ.

הַסֵּנְדֵלָר הָיָה הָמוּם מֵהַכְּבוֹד שֶׁלוֹ זָכָה, וְכִשְׁיָשָׁב לִיד
נַפּוּלִיוֹן בְּנוֹחוֹת, זָחָה עָלָיו דַּעְתּוֹ וּפְנָה אֶל הַקִּיסָר
בְּנִימָה חֲבֵרוֹתִית: 'תּוּכַל לְתַאֵר לִי אֵיךְ הִרְגַּשְׁתָּ שָׁם
מִתַּחַת לַשְּׂמִיכוֹת, כְּשֶׁהַחֲזִילִים הִרִימוּ אוֹתָן בְּזוֹ אַחֵר
זוֹ, מָה חִשַּׁת בְּאוֹתָם רְגָעִים?'

פָּנָיו שֶׁל נַפּוּלִיוֹן קָדְרוּ בִּן רָגַע: 'חֲצָפָה שְׂכַזוּ! סִנֵּן,
'הוֹצִיאָהוּ לְהָרָג, אֶל עַמּוּד הַתְּלִיָּה!'

שׁוֹחַחוּ בִּינֵיהֶם עַל מַצֵּב הָרוּחַ הַנָּפוּל, עַל כַּחוֹ
הָרֵב שֶׁל נַפּוּלִיוֹן שֶׁמִּתִּישׁ אוֹתָם, וְעַל מַאֲגְרֵי הַמַּעֲזוֹן
שֶׁמִּדְלָדְלִים. אִם הַמַּצֵּב יִמָּשֹׁךְ כִּן עוֹד יָמִים מִסָּפֵר
לֹא תִהְיֶה בְּרָרָה אֲלֵא לְהִכְנַע.

'הֵי, חֲבֵרָה,' הִסֵּב אֶת תְּשׁוּמַת לִבָּם אַחַד הַחֲזִילִים,
'הֵינָה הוּא!'

'מִי?!' שָׁאֲלוּ בְּמִקְהֵלָה.

'נַפּוּלִיוֹן!' שָׁאָה הַחֲזִיל וְקִפֵּץ מִמָּקוֹמוֹ רוֹדֵף אַחֵר
הַקִּיסָר שֶׁנִּמְלֵט כָּל עוֹד נִכְשׁוּ בּוֹ.

קְבוּצַת הַחֲזִילִים מֵהָרָה לְהַצְטָרֵף לַמְרֹדֶף הַלּוֹהֵט
אַחֵר נַפּוּלִיוֹן הִנְמַלֵּט בֵּין סִמְטָאוֹת הָעִיר.

הוּא רָץ כְּכִי שָׁלֹא רָץ מִיָּמָיו, מוֹבִיל אֶת הָרוֹדְפִים
אַחֲרָיו לְסִמְטָאוֹת צְרוֹת, מְקַפֵּץ עַל גְּדֵרוֹת וּמִדְלָג
עַל מִשׁוֹכוֹת, כִּן בְּמִשָּׁךְ שֶׁעָה אֲרָכָה עַד שֶׁהִגִּיעוּ
לְשׁוֹק בְּעַלִּי הַמְּלָאכָה. נַפּוּלִיוֹן פָּנָה בְּמִרוּצָה לְאַחַד
מִרְחוֹבוֹת הַשּׁוֹק, וְכִשְׁרָאָה שֶׁהַחֲזִילִים נִעְלְמוּ לְרַגַע
קֵט, מֵהָר וְקִפֵּץ לְתוֹךְ כּוֹךְ אֶפֶל, בֵּית מְלֶאכְתּוֹ שֶׁל
סֵנְדֵלָר קִשָּׁה יוֹם. 'עֲזֹר לִי לְהִתְחַבֵּא,' לָחַשׁ לוֹ,
'אֲשֶׁלֶם לָךְ....'

הַסֵּנְדֵלָר הִסִּיר עֲרָמָה שֶׁל סְמֵרְטוּטִים וּשְׂמִיכוֹת
שֶׁהָיוּ מְנַחִים בְּעֶרְבּוֹנִיָּה בִּקְצֵה הַחֹדֶר, הוּא פָּתַח
אֲרָזָה גָדֹל מִמֵּדִים, וְהוֹרָה לוֹ לְהִכְנַס.

וַיִּמְיוּ וּלְיָלֻלָתוֹ מְקַדָּשִׁים לְתַהֲיָה, לְחַפּוֹשׁ וּלְבַרְרוֹ.
 וְכֵּה בְּשִׁעָה כְּשֶׁהוּא מַצִּיג אֶת שְׂאֵלְתוֹ בְּכַנִּי אַחֲרִים,
 שְׁשׁוּם שְׂאֵלָה, גַּם לֹא הִקְיִמִית בְּיוֹתֵר, מִטְרִידָה
 אֶת שִׁנְתָם בְּלִילוֹת, הֵם מִהֲנִיחִים בְּרֹאשֵׁיהֶם, אֲכֹן,
 שְׂאֵלָה גְדוֹלָה, אֲכֹן כֵּן. וְאֵלֹו יִקְבְּלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה עַל
 מַגֵּשׁ שֶׁל כֶּסֶף, אֲלוֹ וַיִּנְיחוּ אֶת תְּהִיָּתָם בְּרָגַע קָטָה,
 תְּנוּחַ נִפְשָׁם, אֲף אִם יִצְטָרְכוּ לְטֹרַח כְּדִי לִקְבֹּל אֶת
 הַתְּשׁוּבָה הָאֲמִתִּית, לְהִבִּין אֶת נִקְדַּת הָאֲמִתָּה, אֶת
 הַשְׂרָשׁ הַפְּנִימִי, אוֹ אִזּוּ יִכְנֹו לְדִרְכָּם כְּאֵלֹו לֹא נִשְׂאָלוּ
 מִימֵיהֶם.

וְעַל תְּחוּשׁוֹת אֵי נֹחוֹת מֹול שְׂאֵלוֹת בְּלִתֵּי פְתוּרוֹת,
 עַל נְדוּדֵי שָׁנָה בְּחַפּוֹשׁ אֲמִתָּה, יִרְמִיזוּ הִלָּלוּ מִן הַסּוּג
 הָאֲחֵרוֹן גְּבֵהָ, וְלֹא דְבִינוּ אִיךְ אֶפְשָׁר שֶׁהַשָּׁנָה תִּפְרָע
 בְּגִין שְׂאֵלָה, בְּגִלְל תְּהִיָּה, בְּשִׁבִּיל חֶסֶד הַבְּנָה. כִּי מִי
 שֶׁלֹא הִרְגִּישׁ, אִיךְ יִבִּין?!

מִי שֶׁאִינוּ חוֹנֶה מִצּוּקָה אֲמִתִּית שֶׁל חַפּוֹשׁ, שֶׁל
 תְּהִיָּה, שֶׁל רָצוֹן לְהִבִּין וּלְדַעַת, לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר וְאֶת
 נִקְדַּת הָאֲמִתָּה, לְעוֹלָם לֹא יִגִּיעַ.

כִּי הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ.

הַסִּיפּוֹר בְּאִדְבוּת "שְׁלוֹם לַעַם"

שְׁנֵי גִבְרִתָּיִם בְּמִדִּים נִגְשׁוּ אֶל הַסַּנְדֵּלָר הַקָּמוּם
 וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ אֶל הַחֲצָר, בִּרְדָס שְׁחֹר הִנִּיחַ עַל
 רֹאשׁוֹ, חָבֵל הַתְּלִיָּה נִכְרָף סָבִיב צְאוֹרוֹ, וְהַתְּלִין הַחֵל
 בְּסִפְיָה לְאַחֹר: עֶשֶׂר... תִּשְׁעַ... חֲמִשָּׁה... שְׁלֹשׁ...
 שְׁתַּיִם...

'עֲצֹר!' נִשְׁמַע לְפִתַּע קוֹלוֹ שֶׁל הַקִּיסָר.
 'שִׁחֲרוּ אוֹתוֹ!'

הַבִּרְדָס הוֹסֵר, וְהָאִישׁ, חֹדֵר
 וְרוֹדֵעַ, מַצֵּא אֶת עֲצָמוֹ עוֹמֵד
 מֹול הַקִּיסָר הַמְּחִיָּה:

'כֶּף הַרְגָשְׁתִּי אִזּוּ בְּתוֹךְ
 הָאֲרָגָז...'

'יֵשׁ דְּבָרִים שְׂאִי אֶפְשָׁר
 לְדַעַת, וְאִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין עַד
 שְׁמִרְגִּישִׁים...'

...

יֵשׁ דְּבָרִים שְׂצָרִיךְ לְהִרְגִּישׁ. אֶפְשָׁר לְדַבֵּר, אֶפְשָׁר
 גַּם לְהַסְבִּיר, אֲבָל לְהִבִּין בְּאֲמִתָּה לֹא יוֹכֵל - רַק מִי
 שְׁמִרְגִּישׁ. וְמִי שֶׁאִינוּ, כְּמוֹהוּ כְּעוֹר הַמְּנַסָּה לְהִבִּין
 מִהוּ אָדָם.

יֵשׁ שְׂאָדָם מִתְחַבֵּט, מְתִיסֵר, מְתַעֲנֶה בְּעֲנֻי נִפְשָׁה,
 וְכִמְהָ אֶל הָאֲמִתָּה, הַשְׂאֵלוֹת אֵינָן נֹתְנוֹת לוֹ מְנוּחָה,

היום הגדול של העם שלנו!

אז מהו היום הגדול של העם שלנו? מה אתם הייתם עונים על השאלה הזו?

בוודאי חלקכם היו אומרים שחג הפסח הוא היום הגדול שלנו. ביום הזה יצאנו ממצרים, הפכנו לעם עצמאי. אין ספק שזה נכון.

יש כאלה שיתקדמו אלפי שנים אל יום הכזרת המדינה, יום העצמאות. ביום הזה אנו חוגגים את חזרתנו לארץ מולדתנו לאחר אלפי שנות גלות. אין ספק שזהו יום גדול במיוחד! גם זו תשובה נכונה.

אבל אני רוצה לדבר על יום אחר. יום מיוחד במינו שעומד בפתחנו - חג השבועות.

מה? חג השבועות? בוודאי!

אין ספק שהעם שלנו הוא עם מיוחד. אין עוד עם כזה בעולם. עם שהרבה חלקים בהיסטוריה האנושית היו קשורים אליו באופן מיוחד. עם ששרד אלפי שנים למרות רדיפות ופוגרומים. עם שתמיד השתדל להיות טוב ולהיטיב לעולם. עם שרבים מתוכו נרשמו בין דפי ההיסטוריה בהמצאות ובפנטזים,

וביוזמנות שונות שהועילו לאנושות, יותר מכל עם אחר. עם שלימד את העולם מהו אלוקים וכיצד נכון לעבוד אותו. נו, אז זה לא עם מיוחד?

מה באמת מגדיר את הייחוד של העם הזה בעולם? הרי בעולם יש המון עמים והרבה אנשים, ולכל אחד יש תכונות וכשרונות ומעשים, אמונות ודעות, שאיפות ותקוות. מה הדבר שהגדיר את העם שלנו כעם מיוחד? מה נתן לנו את הכוחות הנפלאים להם זכינו, ויצר את ההיסטוריה המיוחדת שלנו?

אין ספק: זו התורה שלנו. תורת ישראל שקיבלנו במעמד הר סיני היא החתימה אותנו בחותם מיוחד שאין שני לו. הייחוד הזה טבוע בנו ובנשמותינו. גם מי שאינו עוסק בתורה ואינו מודע לכוח שהיא נותנת לעם שלנו -

אין ספק שהתורה משפיעה עליו ונמצאת בתוך נשמתו. כולנו היינו במעמד הר סיני!

אז עכשיו תגידו אתם: אם התורה הנפלאה שקיבלנו היא זו שהפכה אותנו לכזה עם מיוחד ונפלא, לא נכון שהיום בו קיבלנו אותה הוא היום הגדול של עמנו?

שאלות בכפרשה

1. מהו הנזיר?
2. אילו מאכלים אסורים באכילה לנזיר?
3. מה דינו של נזיר שנשמא במת?
4. אילו פסוקי ברכה מפורסמים כתובים בפרשת השבוע?
5. באיזה תאריך הביאו הנשיאים את הקרבנות?
6. איזה נשיא הקריב ראשון?
7. איזה נשיא הקריב אחרון?

חידת חדגא:

איזה בעל חיים מופיע בפרשה, אבל הוא לא באמת חי?

חידת פולקע: פרשת נשוא היא הפרשה הארוכה בתורה כמה פסוקים יש בה? התדעו מהו הפרק הארוך ביותר בתנ"ך? כמה פסוקים יש בו?

10 הבדלים

חג השבועות נקרא "חג
הקציר", בגלל שהוא
חל בתקופת הקציר.
מצאו 10 הבדלים בין
התמונות!

